

Невмирущий рушничок

Дмитро Білоус

На декаду в Ташкент з України
прилетіли і старші майстри,
і з молодшої їхньої зміни
два поети: обидва — Дмитри.

Заповняють картки в готелі,
аж підходить дівча:— Я — Зухра, —
усміхаються очі веселі
до гостей з-над Славути-Дніпра.

У руках записна в неї книжка:
— Хочу, — каже, — в концерті для вас
заспівати "Рушник" Малишка, —
підкажіть українські слова.

Переглянулися два поети
(щойно в світ "Рушничок" злетів):
сяк-так знають перші куплети,
а з останнього — кілька слів.

Та не знати свого — це ж сором,
і не скажеш про це Зухрі.
Що ж, згадаєм, мовляв, відтворим,
як звучить у нас на Дніпрі.

А воно, знайоме до болю,
в голові не все ожива.
Що робить? Дали собі волю —
повставляли свої слова.

І чудово Зухра проспівала,
заворожена зала була:
"Рідна мати моя, ти ночей не доспала
і водила мене у поля край села..."

Прозвучав "Рушничок", нівроку!
"Біс! — кричать узбеки. — Ура!"

Але якось через півроку
прибула на Україну Зухра.

Виступає вона з концертом,
пісню в нашій столиці співа.
Із узбецьким легким акцентом
вимовля українські слова.

Та цікаво, що буде далі:
тут найвищі ноти бери,
бо Малишко сидить у залі, —
це помітили два Дмитри.

Пісня стелиться, пісня лине,
та чи автору це не в гнів:
слів Малишкових — дві третини,
а третина — слова Дмитрів.

— Видно, сплутали щось узбеки? —
настороживсь поет. — Що таке? —
Щось незвичне, немов далеке,
але серцеві все ж близьке!

А Дмитри підвелися знишка
(поряд ложа їх — бенуар),
поглядають в партер на Малишка, —
аплодує Зухрі пісняр.

Та кому на серце не ляже?
І Малишко просяв:— Біс!
Я не знав, що "Рушник" мій, — каже, —
варіантами вже обріс!